

BEZBROJNY (1) ai

D pl bezbr(o)jnym.

Sł stp, Cn, Linde brak.

W funkcji rzeczownika męskoosobowego: człowiek nieuzbrojony, nie mający broni, oręża: Tu áćći niewiem coby zá rośpráwá owcam z wilkiem/ bezbroynym [kalka łac.: inermis] z obrzymem vzbroyonym zewfząd/ proftakom podłym z wykrętáczem miłternym/ moglá być náležiona CzechEp 90.

Cf NIEZBROJNY

KN